

خبر

پرچم حضرت ابوالفضل (ع)
در هانگژو به اهتزاز درآمد

سجاد گنجزاده قهرمان شایسته کاراته ایران دیروز موفق به کسب مدال طلای بازی‌های آسیایی هانگژو شد. این نهمین مدال طلای کاروان ایران در هانگژو بود. گنجزاده و سید شهرام هروی سرمربی تیم ملی در مراسم اهدای مدال‌های این مسابقات، پرچم حضرت ابوالفضل العباس (ع) تیم ملی کاراته که در چند سال اخیر همواره همراه تیم بوده را به اهتزاز درآوردند.

الهام حسینی:

به دلیل کمردرد نتوانستم وزنه بزنم

الهام حسینی بعد از انجام حرکت یکضرب به خاطر آسیب دیدگی‌ای که داشت از رقابت‌های آسیایی انصراف داد و درباره آسیب دیدگی‌اش گفت: در حرکت یکضرب کمرم به شدت درد گرفت. برای حرکت دوضرب کادر فنی ترجیح داد تا از ادامه مسابقات انصراف بدهم. درد کمرم شدت گرفت و این مشکل بدجور جلوی من را گرفت. امیدوارم در مسابقات آتی بهتر وزنه بزنم.»

فاضل اترجالی:

دست‌مان را برای هند رو نکردیم

فاضل اترجالی کاپیتان تیم ملی کبدمی پس از پیروزی مقابل چین تاییه گفت: «بازی خوبی بود. البته حدس می‌زدیم که تاییه را ببریم چراکه رقیب اصلی ما هند است. از طرفی ترکیب نهایی و تاکتیک اصلی خود را در این بازی رو نکردیم تا دست‌مان برابر هند رو نشود تا برای آنها یک سورپرایز داشته باشیم. در کل خوشحالم از اینکه به فینال رسیدیم.»

پگاه زنگنه:

اعتراض به داوری نداریم

پگاه زنگنه، مربی تیم ملی کاراته بانوان پس از ناکامی گلشادزاد از کسب مدال برنز تأکید کرد که نسبت به عملکرد داوری انتقادی ندارد و گفت: «در خصوص داوری اعتراضی نداریم. در مسابقه قبلی فکر کردیم یک ثانیه مانده به اتمام مسابقه، که باید مدیریت می‌شد ولی امتیاز نماینده ویتنام چهار ثانیه قبل ثبت شده بود، به همین دلیل وقتی ویدیوچک بررسی شد تایم برگشت و این فرصت را از دست دادیم.»

سقف

بررسی دلایل عدم موفقیت بهروز عطایی در تیم ملی والیبال

آرش عبدی
روزنامه نگار

والیبال ایران روزهای پرانتهایی را تجربه می‌کند. نتایج ضعیف در مسابقات انتخابی المپیک باعث شد بهروز عطایی قید هدایت تیم ملی و به خصوص حضور در المپیک پاریس را بزند؛ اتفاقی که باید زودتر رخ می‌داد و ای کاش این مری حدافل به خاطر خودش چنین تصمیمی را زودتر می‌گرفت؛ اما به هر حال این اتفاق رخ داد و عطایی مجبور شد تحت فشار انتقادها و به خصوص افکار عمومی از سمتش استعفا کند. تیم ملی والیبال در سراسر مسابقات عجزی افتاده است و دیگر نمی‌توان آن را یکی از قدرت‌های برتر والیبال دنیا قلمداد کرد. اینکه چه اتفاقی رخ داد تا والیبال ایران دچار چنین سرنوشتی شود را نباید تنها به اشتباهات عطایی ربط داد؛ اما به هر حال مسئولیت نتایج تیم ملی با او بوده است. در ادامه همه اتفاقاتی که از روز نخست حضور بهروز عطایی در تیم ملی تا شب استعفاش رخ داد مورد بررسی قرار گرفته است.

بازیکن سالاری، بدتر از دوره قبلی [01]

کلید بازیکن سالاری در دوران حضور عطایی در تیم ملی، از زمانی زده شد که سید محمد موسوی در شب اعزام این تیم به رقابت‌های قهرمانی جهان، از حضور در تیم ملی انصراف داد. این بازیکن که به نظر می‌رسد المپیک توکیو آخرین حضورش در تیم ملی باشد توسط عطایی به اردو فرا خوانده شد؛ اما به بهانه اینکه پاداش لیگ ملت‌ها به بازیکنان پرداخت نشده ترجیح داد از تیم ملی کناره‌گیری کند. هر چند به گفته خودش این کناره‌گیری دائمی نبوده است. تیم ملی والیبال در رقابت‌های قهرمانی جهان عملکرد خوبی نداشت و در جایگاه سیزدهم این رقابت‌ها قرار گرفت. برخی منتقدان اعتقاد داشتند فرصتی برای اینکه تیم ملی بتواند بدون این بازیکن خودش را بازیابی کند نبود، باعث شد چنین نتایجی در قهرمانی جهان رقم بخورد. اما در اسفند سال گذشته اتفاق عجیبی رخ داد. عطایی با وجود اینکه موسوی در آستانه رقابت‌های حساس جهانی از تیم ملی کناره‌گیری کرده بود یکبار دیگر او را به این تیم دعوت کرد. این تصمیم عطایی نشان داد او تا چه حد همه خط قرمزهایش را فدای نتیجه‌گرایی

کرده است. مربی‌ای که همیشه مدعی مبارزه با بازیکن سالاری در تیم ملی بود تصمیمی گرفت که حتی از مربیان خارجی که نتیجه‌گرایی جزو اصلی‌ترین اهداف آنها بود هم سر نزد. این مسأله تبعات زیادی برای عطایی داشت. پس از آن بازیکنان به راحتی علیه عطایی موضع‌گیری می‌کردند؛ استوری‌های طعنه‌داری را در صفحات مجازی خود قرار می‌دادند و بدتر اینکه حتی در متن خداحافظی‌شان از تیم ملی هم به این مربی متلک می‌انداختند. کار به جایی رسید که بازیکن مطرح تیم ملی در مصاحبه خود دستیاران عطایی را با خاک یکسان کرد و حتی دیگر بازیکن تیم ملی یا فراتر گذاشت و عنوان کرد که ملی‌پوشان، کادرفنی تیم ملی را قبول ندارند. همه این اتفاقات با سکوت عطایی همراه شد و هم او و هم فدراسیون والیبال ترجیح دادند حدافل در ظاهر چنین مسائلی را نادیده بگیرند. در چنین شرایطی رفته رفته عطایی جایگاه خود را به عنوان نفر اول تیم ملی نزد ملی‌پوشان از دست داد و اوج این مسأله در همین مسابقات انتخابی المپیک بود.

قهرمانی آسیا، شروعی امیدوارکننده [03]

۴۵ روز پس از انتصاب بهروز عطایی به عنوان سرمربی تیم ملی والیبال، این تیم راهی مسابقات قهرمانی آسیا در ژاپن شد. عطایی برای این رقابت‌ها بازیکنان باتجربه‌ای همچون محمد موسوی، امیر غفورو مسعود غلامی را کنار گذاشت. سعید معروف هم که سال‌ها پاسور اول تیم ملی بود بلافاصله پس از المپیک توکیو از بازی‌های ملی خداحافظی کرد تا عطایی با یک چالش بزرگ برای پست حساس پاسور مواجه شود. این چالش تا آخرین روز حضور این مربی در تیم ملی حل نشده باقی ماند. بر خلاف تصور، عطایی و شاگردانش در قهرمانی آسیا موفق بودند و با قهرمانی به کشور بازگشتند. این قهرمانی در شرایطی رقم خورد که در فینال ژاپن را که میزبان مسابقات بود شکست دادند تا انتقام المپیک توکیو از این تیم گرفته شود.

پایان عصر مربیان خارجی؟ [02]

آخرین مربی ایرانی که پیش از بهروز عطایی هدایت تیم ملی والیبال را بر عهده داشت مرحوم حسین معدنی بود. مربی‌ای که نتایج نسبتاً خوبی کسب کرد؛ اما فدراسیون والیبال پس از نایب قهرمانی تیم ملی در بازی‌های آسیایی ۲۰۱۰، خوب و ولاسکو را جانشین او کرد. ولاسکو توانست به محبوبیتی عجیب در ایران دست پیدا کند؛ محبوبیتی که فراتر از عملکردش در والیبال کشورمان بود. پس از ولاسکو فدراسیون والیبال که تجربه شیروینی از کار با این مربی آرنجینی داشت باز هم سراغ مربیان خارجی رفت و اسلوبودان کواچ، رافائل لوزانو، ایگو کولاکوویچ و ولادیمیر آکتنوشانس سرمربیگری تیم ملی را پیدا کردند که البته هیچ کدام از آنها نتوانستند به اندازه ولاسکو مورد استقبال عمومی قرار بگیرند و در نهایت همه آنها همچون مربیان ناکام از ایران رفتند. نتایج ناامیدکننده تیم ملی در المپیک توکیو فدراسیون والیبال را مجاب کرد که درها را به روی مربیان خارجی ببندد و از مربیان ایرانی استفاده کند. بهروز عطایی و پیمان اکبری گزینه‌های فدراسیون والیبال برای هدایت تیم ملی شدند که در نهایت عطایی به این سمت منصوب شد؛ مربی‌ای که اولین قهرمانی تیم جوانان در رقابت‌های جهانی با او رقم خورد و از او به عنوان یکی از مربیان باتجربه یاد می‌شد.

تلاش نافرجام برای بقا [04]

بهترین تصمیمی که بهروز عطایی می‌توانست بگیرد استعفا پس از قهرمانی جهان بود؛ چرا که می‌شد حدس زد چه سرنوشتی در انتظار اوست. عطایی هیچ‌گاه تلاش نکرد واقعیت‌ها را ببیند. انتقادپذیر نبود و حواسش فقط به کسانی بود که مغرضانه می‌خواستند او را نقد کنند و در این میان منتقدانی که تنها هدف‌شان کمک به تیم ملی بود نادیده گرفته شدند. هر چه پیش می‌رفت تصمیمات اشتباه او بیشتر شد تا مشخص شود این مربی نمی‌تواند در فشار انتقادها خودش و تیم ملی را مدیریت کند.

تغییرات مداوم در کادر و ترکیب [06]

یکی از انتقادهای وارده به بهروز عطایی تغییرات مداومی بود که هم در ترکیب تیم ملی انجام می‌داد و هم در کادرفنی. او در این ۲۶ ماه هیچ‌گاه به یک ترکیب ثابت در تیم ملی نرسید. در کادرفنی هم مربیان زیادی آمدند و رفتند؛ بدون اینکه مشخص شود دلیل این رفت و آمدها چه بود. محمود افشاردوست، عظیم جزیده، احمد لاهوتی، عبدالرضا علیزاده، توماسو توتولو، متئوس ویبسیکی مربیانی بودند که در مقاطع مختلف به کادرفنی تیم ملی اضافه شدند؛ اما همه آنها بجز ویبسیکی کنار گذاشته شدند. انتخاب برخی از آنها از همان ابتدا اشتباه بود و برخی دیگر هم همچون توتولو به دلیل مشاوره‌های اشتباه مورد غضب عطایی قرار گرفتند.

دلالت خوشحال شدند [05]

در هجمه‌هایی که علیه بهروز عطایی ایجاد شد برخی دلالت آن را می‌توانستند بودند تریبون‌هایی در فضای مجازی ایجاد کنند نقش نسبتاً زیادی داشتند. آنها که با مربیان خارجی به نان و نوایی رسیده بودند هر شکست تیم ملی را به یک بحران در والیبال تبدیل می‌کردند. ترفند توهین به مربیان تیم ملی در فضای مجازی هم توسط همین دلالتان رقم خورد. واقعیت تلخ این است که پروژه آنها به سرانجام رسید و عطایی و دستیارانش که پیش از حد تحت تأثیر فضای مجازی قرار گرفته بودند تمرکز خود را از دست دادند و دچار سردرگمی شدند.

مربیان داخلی علیه عطایی [08]

از همان روزی که سرمربیگری تیم ملی والیبال به عطایی رسید برخی مربیان داخلی این مسأله را تاب نیاوردند. اگر تیم ملی در مسابقاتش پیروز می‌شد آن را به ضعف بودن رقبا ربط می‌دادند و اگر هم شکست می‌خورد دلیل آن را اشتباهات عطایی عنوان می‌کردند. واکنش‌ها پس از قهرمانی تیم ملی در آسیا و همینطور صعود به مرحله نهایی لیگ ملت‌ها در سال ۲۰۲۲ مصداق همین موضوع است. مربیانی که به دلیل برخی ارتباطات توانسته بودند در مقاطعی به عنوان دستیاران مربیان خارجی روی نیکت تیم ملی بنشینند، از همان ابتدای حضور عطایی نسبت به این مربی و عملکردش موضع گرفتند. شکست‌های تیم ملی که در قهرمانی جهان و لیگ ملت‌ها رقم خورد و همچنین نایب قهرمانی آسیا در ارومیه بهترین فرصت برای مربیان داخلی بود. آنها به هر شکل ممکن تلاش کردند عطایی را مجبور به استعفا کنند و این مسأله را در مصاحبه‌های‌شان هم عنوان می‌کردند. همین هجمه‌ها باعث شد عطایی اظهارنظری انجام دهد که در نهایت به ضرر خودش تمام شد. او عنوان کرد «مربی‌ای که پس از وی هدایت تیم ملی را بر عهده می‌گیرد قطعاً خارجی خواهد بود.»

ملی‌پوشانی بدون سطح بالای فنی [07]

چالشی که والیبال ایران پس از المپیک توکیو دچار آن شد، نبود نسلی پخته با سطح بالای فنی برای جایگزینی نسل پیشین و فرسوده این تیم بود. در چنین شرایطی توقعات بیش از حد که در جامعه به وجود آمد سختی با توانایی فنی بازیکنان نداشت. هیچ کدام از ملی‌پوشان والیبال ایران در تیم‌های مطرح باشگاهی دنیا بازی نمی‌کنند. پس چرا باید این توقع وجود داشته باشد که تیم ملی بتواند مقابل تیم‌های قدرتمند دنیا به پیروزی برسد؟ حتی زمانی هم که معروف و دوستانش در تیم ملی بودند شانس پیروزی مقابل این تیم‌ها بسیار کم بود.

[09]
فردای والیبال ایران
حالا که داستان بهروز عطایی در تیم ملی به پایان رسیده توقع این است که فدراسیون نشینان تصمیم کارشناسانه بگیرند؛ تصمیمی که عاری از جو به وجود آمده در جامعه باشد. مربی‌ای باید جانشین عطایی شود که حدافل در چند سال اخیر از تیمی اخراج نشده باشد و مهم‌تر اینکه بتواند با بازیکنانی با سطح کیفی معمولی تیمی قدرتمند بسازد

